

Δόσχαν, αὐτὸ ἄλλ' ἔστι Τακείσχαν μίση
αὐτὸ γασίος.

αὐτὸ ἰσοῦ αὐτὸ δύνωσιν καὶ καὶ μὲν καὶ ἄλλοι
ἀπόδοσιν ἢ ἀφ' αὐτῶν ἔστι μὲν ὑποχρεώσιν
Λεὶδὲ
Μενεῖ
Λό - Βίγος - Στ
Θ. Μενεκορδάτου

μὲν ἂν ἀφ' αὐτῶν αὐτῶν. καὶ αὐτὸ μὲν ἰσοῦ
γασίος μὲν δεῖ ναὶ ἀφ' αὐτῶν αὐτῶν ἰσοῦ ἀφ' αὐτῶν
ἀφ' αὐτῶν, αὐτὸ ἰσοῦ ἀφ' αὐτῶν, ἰσοῦ ἀφ' αὐτῶν
αὐτὸ μὲν ἀφ' αὐτῶν
Βασίλειος ἡγάσιν ἢ ἰσοῦ ἀφ' αὐτῶν;
καὶ εἰς ἰσοῦ ἀφ' αὐτῶν μίση νεμεῖος,
καὶ εἰς ἀφ' αὐτῶν ἢ ἰσοῦ ἀφ' αὐτῶν,
καὶ εἰς ἀφ' αὐτῶν ἢ ἰσοῦ ἀφ' αὐτῶν.

[Βλέπεις τὸ δίπηχον τοῦτο μνημα;
Γενναῖον ἄνδρα μέσα κρατεῖ,
Δὲν τὸν ἐφόδισεν ἄγριον κῦμα,
Οὔτε πολέμου ποτὲ βροντῆ.
Σὲ βλέπω, ξένη, πόσον θαυμάζεις,
Μὴ τὸν νομίξῃς γόνον υἱός;
Μανώλης; οὗτος ἦν ὁ Τομπάζης,
Λαμπρᾶς πατρίδος λαμπρὸς υἱός.]

Φίλιππος Πολυζωίδης,

Σὲ πέμπω τὸ ἐπίγραμμα, δὲν τολμῶ καὶ νὰ
σὲ τὸ συστήσω ὅμως. Ἄφησα τὸ Ἀλεξανδρινὸν
μέτρον, διότι νομίζω τὸ παρὸν προτιμώτερον
εἰς τὰ ἐπιγράμματα, καὶ διότι ἕκαστος στίχος
ἠμπορεῖ νὰ χαραχθῇ εἰς τὸ πλάτος τῆς πλάκας,
χωρὶς νὰ κοπῇ.

Αἱ λέξεις Μανώλης Τομπάζης ἦσαν δυσκο-
λοχώρητοι εἰς τοιοῦτον μέτρον· τοῦτο ἔβλαψεν ἴ-
σως πολὺ τὸ δεύτερον τετράστιχον, τὸ ὁποῖον
εἶναι πολὺ κατώτερον τοῦ πρώτου.

Συμπέρανε πόσῃν δυσκολίαν θὲ νὰ λάβωμεν
ὅταν θελήσωμεν νὰ γράψωμεν τὸ ἐπιτάφιον τοῦ
Λιβερίου Λιβεροπούλου, τοῦ ὁποῖου τὸ ἀνάστημα
μακρὸν ὡς τὸ ὄνομά του, ἔχι εἰς δίπηχον, ἀλλ'
οὐδ' εἰς τετράπηχον μνημα θέλει χωρέσει.

Ἐν τασούτῳ ἂν δύνασαι νὰ κάμῃς κάμμειαν
διόρθωσιν τοῦ ἀτελοῦς ἔργου μου θὰ ὑποχρεώσῃς

Τρίτη τὸν φίλον σου
πρωτὶ Α. Μαυροκορδάτον.

Μόλις ἐτελείωσα, καὶ ἀνοίγω τὸ γράμμα μου
διὰ νὰ ἀντικαταστήσω τὸ ἐπόμενον τετράστι-

χον, ἀντὶ τοῦ δευτέρου, τὸ ὁποῖον δὲν μ' εὐχα-
ριστεῖ.

Βαρετὰ πλάκα τί τὸν σκεπάζεις;
Καὶ εἰς τὸν τάφον μὲν α νεκρός
Πάλιν Μανώλης ἔστι ὁ Τομπάζης,
Λαμπρᾶς πατρίδος υἱὸς λαμπρός.]

«Ἡ ἀνωτέρω ἀφελῆς ἐπιστολὴ τοῦ ἀειμνήστου
Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου ἐγράφη ἐν Ἰδρᾷ,
ἐν ἔτει 1831. Τὸ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενον ἐπί-
γραμμα εἶνε γεγραμμένον, μὲ μικρὰν τινα με-
ταλλαγὴν, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ μακαρίτου Μ-
ανώλη Τομπάζη, κειμένου ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Πόρου,
ἔχει δὲ ὡς ἀκολούθως:

• Βλέπεις τὸ δίπηχον τοῦτο μνημα;
Γενναῖον ἄνδρα μέσα κρατεῖ,
Δὲν τὸν ἐφόδισεν ἄγριον κῦμα,
Οὔτε πολέμου σκληροῦ βροντῆ.
Βαρετὰ πλάκα τί τὸν σκεπάζεις;
Καὶ εἰς τὸν τάφον μέσα νεκρός
Πάλιν Μανώλης ἔστι ὁ Τομπάζης,
Λαμπρᾶς πατρίδος υἱὸς λαμπρός.
ΑΩΑΑ Μαῖου ΙΕ'.

Σ. τ. Δ. »

Ἐν ἔτει 1830 ἡ ἔκτασις ὄλων τῶν σιδηρῶν
δρόμων τοῦ κόσμου ἀνήρχετο εἰς 332 χιλιομέ-
τρα, ἐν ἔτει 1860 εἰς 106, 886, ἐν ἔτει 1870
εἰς 221, 980 καὶ ἐν ἔτει 1875 εἰς 295, 783.
Ὁ μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς σιδηροὺς δρό-
μος, ὁ μόνος ἐν Ἑλλάδι: ὑπάρχων, εἶνε 12 χι-
λιομέτρων.